

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. října 2023 v trestní věci obžalované ██████████ narozené ██████████ v ██████████ trvale bytem ██████████,

takto:

K odvolání Okresního státního zástupce Plzeň-jih se podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 21. 8. 2023 č. j. 24 T 49/2023 – 270 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** okresnímu soudu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná ██████████ podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěna obžaloby Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih ze dne 21.4.2023 sp. zn. ZT 11/2023, kterou jí bylo kladeno za vinu, že dne 20. 7. 2022 ve 13.40 hodin, jela jako řidička osobního automobilu zn. Alfa Romeo, registrační značky ██████████, po silnici č. ██████████ v ██████████ okres ██████████, ve směru od silnice č. ██████████ směrem ke křižovatce se silnicí č. ██████████ a místní komunikací v ██████████ ulici, ve směru na ██████████, kde nerespektovala vodorovnou dopravní značku „přechod pro chodce“ a ani skutečnost, že vozidlo zn. BMW ve středním odbočovacím pruhu s vyznačenou vodorovnou dopravní značkou „příčná čára souvislá, se symbolem směrová šipka“, zastavuje před vyznačeným přechodem pro chodce, na tuto skutečnost nereagovala, před přechodem pro chodce nezastavila a pokračovala v jízdě a v důsledku toho narazila přední částí svého vozidla do pravého boku poškozené ██████████ narozené ██████████, která jela po tomto vyznačeném přechodu pro chodce na elektrické koloběžce zn. Mí, bez registrační značky, když přejížděla kolmo vozovku silnice č. ██████████ ulice ██████████ ve směru od ██████████ k ██████████, a které vozidlo BMW dávalo přednost, a která se již nacházela v pravém jízdním pruhu, ve kterém jela obžalovaná, po srážce došlo k pádu poškozené na přední kapotu vozidla obžalované a následnému odhození poškozené tímto jedoucím vozidlem vlevo ve směru jízdy vozidla obžalované do prostoru křižovatky, kde zůstala ležet na vozovce; přičemž v důsledku tohoto střetu utrpěla poškozená ██████████ narozená ██████████, závažná zranění, a to prokrvácení mozku (intracerebrální hemorrhagie) v oblasti levého týlního mozkového laloku, zakrvácení mezi měkké pleny mozkové (subarachnoidální krvácení) v oblasti čelních laloků a temene, zhmoždění mozku v oblasti corpus callosum (břevna), podélné roztržení vnitřní části stěny (diskce) levé vnitřní krkavice (ACI, arteria carotis interna) se zúžením průsvitu tepny, ztrátu dvou zubů, 2. a 3. zubu vlevo nahoře, sériovou zlomeninu 8. až 11. žebra vpravo vzadu a otevřenou ránu na pravém koleni, kdy pro tato zranění byla hospitalizována v nemocnici od ██████████ 2022 do ██████████ 2022 na klinice anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny a na neurologické klinice, tři dny byla v umělém spánku, poranění v oblasti hlavy byla léčena konzervativně a klidem na lůžku, poškození části stěny levé vnitřní krkavice si vyžádalo intenzivní léčbu zabraňující vzniku krevní sraženiny, kdy byla nastavena antiagregace Trombexem, čímž se zabránilo úplnému uzavření tepny, když poranění levé vnitřní krkavice, které by vedlo k uzavření cévy, by ji bezprostředně ohrozilo na životě, zlomeniny žebér nevyžadovaly žádnou speciální léčbu, odřeniny na těle byly vyčištěny a rány sešity, na kontrolu byla pozvána až dne ██████████ 2022, přičemž po dobu výrazně přesahující 6 týdnů, i přes rehabilitaci špatně pohybovala pravou horní končetinou a vše musela dělat levou rukou, měla bolesti pravého kolene, stehna i chodidla a horní i dolní čelisti, nemohla zcela otevřít

ústa a přijímala spíše kašovitou stravu, měla neustálé bolesti hlavy a problémy s krátkodobou pamětí a s řečí, obtížně se soustředila a byla celkově unavená, měla strach přecházet silnici a další psychické problémy a posttraumatickou stresovou poruchou, přičemž ještě dne ■■■ 1. 2023 nebyla léčba zcela ukončena,

čímž měla spáchat přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byla poškozená ■■■ ■■■ narozená ■■■, s uplatněnými nároky na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byla poškozená ■■■ ■■■ pojišťovna ■■■, se sídlem ■■■, ■■■, s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih v zákonné lhůtě odvolání. Konstatovala, že nalézací soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že - stručně řečeno - střet vozidel obžalované ■■■ ■■■ s poškozenou ■■■ ■■■ zavinila v naprosto převažující míře sama poškozená, která při vjíždění na pozemní komunikaci, na níž se na elektrokoloběžce pohybovala nikoliv jako chodkyně, nýbrž jako řidička, nedala přednost vozidlu obžalované, čímž sama porušila tzv. důležitou povinnost vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, která je základním a nosným pilířem bezpečného provozu na komunikacích. Současně poškozená nepřizpůsobila svou rychlost okolnostem, které byla v provozu na pozemních komunikacích povinna předpokládat (zejména vtom směru, že na její rychlost nebudou schopni ostatní účastníci adekvátně zareagovat tak, aby nedošlo k nehodě) a zároveň sama nejela pouze takovou rychlostí, aby byla schopna zastavit své vozidlo na vzdálenost, na kterou měla rozhled. Tyto skutečnosti vedly bezprostředně ke střetu jejího vozidla s vozidlem obžalované, tj. k dopravní nehodě a přímo ke zranění poškozené. Zmíněná naprosto převažující míra odpovědnosti samotné poškozené za způsobený následek vylučuje, aby obžalované bylo možno klást za vinu porušení povinností uložených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v takovém rozsahu, které by vedly k trestněprávnímu následku v podobě obžalovanou zaviněné újmy na zdraví poškozené. Se shora uvedeným závěrem nalézacího soudu se nelze ztotožnit. S nalézacím soudem lze souhlasit v tom, že poškozená se částečně spolupodílela na zavinění dopravní nehody nikoliv však v takovém rozsahu, jak uvádí nalézací soud, když je nutno zdůraznit, že ke spoluzavinění poškozené bylo přihlédnuto při stanovení právní kvalifikace jednání obžalované v podané obžalobě, když její jednání zde bylo právně kvalifikováno toliko jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku a nebyla užita kvalifikovaná skutková podstata uvedeného přečinu ve smyslu § 147 odst. 2 trestního zákoníku. Nalézací soud bagatelizuje míru zavinění obžalované, ačkoliv je zřejmé, že i ona v podstatné míře porušila svoje povinnosti jako účastnice silničního provozu, když porušení těchto povinností mělo za přímý následek střet s poškozenou a vznik těžké újmy na jejím zdraví. Především se jedná o to, že ve stejném směru jízdy jako obžalovaná jela se svým vozidlem řidička ■■■ ■■■ a sice v levém odbočovacím pruhu, která včas viděla poškozenou a rozpoznala její úmysl přejet přechod pro chodce, a tudíž ve svém jízdním pruhu zpomalila až do zastavení a umožnila tak poškozené vjet na přechod pro chodce. Sama obžalovaná přitom uvedla, že podle ní vozidlo řízené ■■■ ■■■ k přechodu pomalu dojíždělo, i když obžalované nebylo zřejmé, proč tak toto vozidlo činí. Zároveň obžalovaná uvedla, že ví o tom, že na místě je přechod pro chodce, a že při běžném provozu vozidla, která chtějí odbočit, zastavují až za přechodem a potom odbočují. Z uvedeného lze vyvodit jediný možný logický závěr a sice ten, že pokud vozidlo ■■■ ■■■ jedoucí v levém odbočovacím pruhu zpomalilo až do zastavení před přechodem pro chodce, o jehož existenci obžalovaná

věděla, pak to muselo být proto, že po tomto přechodu se někdo pohyboval. Této skutečnosti pak měla obžalovaná přizpůsobit rychlost své jízdy a nejlépe sama před uvedeným přechodem zastavit. Nálezací soud uvádí, že poškozená jedoucí na elektrokoloběžce násobně (3,42x) překročila rychlost, kterou se po přechodu obvykle pohybují chodci (3,42x podle znalce ■■■■■ resp. 4,52x podle znalce ■■■■■ nicméně takové rychlosti může dosáhnout i osoba, která na přechod vběhne, a i s takovou osobou musela obžalovaná počítat, zejména pokud na poškozenou bylo schopno adekvátně reagovat vozidlo řízené ■■■■■ ■■■■■. Je tedy zjevné, že obžalovaná nerespektovala své povinnosti uvedené v § 4 písm. a), b), a v § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a v důsledku tohoto jednání zavinila střet s poškozenou a těžkou újmu na zdraví poškozené.

4. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby Krajský soud v Plzni jako soud odvolací napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 21. 8. 2023 sp. zn. 24 T 49/2023 podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Současně navrhl, aby Krajský soud v Plzni v rámci veřejného zasedání o odvolání znovu provedl stěžejní důkazy.
5. K odvolání státní zástupkyně se vyjádřil i obhájce obžalované. Nesouhlasí s tvrzením státní zástupkyně, že soud bagatelizuje míru zavinění obžalované a poškozená se na míře zavinění dopravní nehody podílela v rozsahu nižším, než v jakém uvádí nálezací soud. Údajně měla obžalovaná vědět o poškozené na přechodu pro chodce především z důvodu, že ve stejném směru jízdy jela řidička motorového vozidla BMW ■■■■■ ■■■■■ která před přechodem pro chodce zastavila a umožnila poškozené na tento přechod vjet. S názorem státní zástupkyně se nelze ztotožnit, neboť uvedené závěry a argumentace nemají oporu v provedeném důkazním řízení, které provedl nálezací soud. Během hlavního líčení, které se konalo dne 21.8.2023 obžalovaná uvedla, že nevěděla, proč souběžně jedoucí SUV značky BMW zastavovalo, a to z důvodu, že přes něj neměla výhled. Toto tvrzení bylo podpořeno i znaleckými posudky Ing. ■■■■■ (znalec z oboru doprava silniční a městská - technické posudky o příčinách dopravních nehod) a Ing. ■■■■■ Ph.D. (znalec z oboru silniční doprava - posuzování technických příčin dopravních nehod), které se shodně uvádějí tvrzení, že obžalovaná mohla vidět poškozenou pouze cca. 1 sekundu před střetem (stejně jako poškozená obžalovanou). Dále obžalovaná uvedla, že raději sundala nohu z plynu a začala brzdit, kdy toto tvrzení je podpořeno znaleckým posudkem Ing. ■■■■■ Vzhledem k tomu, že poškozená, jakožto jezdec na elektrokoloběžce při přecházení na přechodu přednost nemá a jela rychlosti značně vyšší (dle znaleckých posudků 13,7 km/h - Ing. ■■■■■ resp. 18,11 km/h - Ing. ■■■■■ než jakou by se pohyboval chodec, který by dosahoval dle znaleckého posudku Ing. ■■■■■ rychlosti cca. 4 km/h lze tvrdit, že poškozená rychlost elektrokoloběžky při přejíždění přes přechod pro chodce nepřizpůsobila a nesnížila jí. Znalci se ve svých tvrzeních také shodují, že kdyby poškozená elektrokoloběžku přes přechod pro chodce vedla či tlačila tak, jak je dáno právními předpisy, k předmětné dopravní nehodě by nedošlo. Ve znaleckém posudku Ing. ■■■■■ ■■■■■ ze dne 15. srpna 2022 znalec uvádí, že v případě, kdyby poškozená koloběžku vedla, tak by nedosahovala ani pruhu pro odbočení, ve kterém jí dávalo přednost vozidlo BMW, které řídila ■■■■■ ■■■■■ V tomto konkrétním případě lze z pohledu kritéria nedbalosti tvrdit, že zachování určité míry opatrnosti ze strany obžalované bylo dodrženo, ale ze strany poškozené nikoliv. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6.9.2001 (3 Tz 182/2001): „Při posuzování okolností, které může či nemůže řidič předvídat, je třeba vycházet z konkrétní dopravní situace. Z hlediska zavinění z nedbalosti to pak znamená, že kromě míry povinné opatrnosti vyplývající z pravidel silničního provozu zde existuje i její subjektivní vymezení, vztahující se k míře opatrnosti, kterou je schopen řidič v konkrétním případě vynaložit“. Obdobně se k problematice vyjadřuje postarší judikatura, která uvádí: „Ani skutečnost, že jednání pachatele bylo v příčinné souvislosti s následky uvedenými mezi znaky trestného činu, ani skutečnost, že pachatel porušil předpisy, jejichž účelem je zabránit takovým následkům, samy o sobě nestačí k závěru o nedbalosti pachatele [...] Je vždy třeba zkoumat, zda zavinění pachatele je dáno konkrétními okolnostmi souzeného případu.“ Na

závěr lze také zmínit usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.1.2008 sp. zn. č.j. 5 Tdo 10/2008, kdy Nejvyšší soud ČR konstatuje, že zavinění z nedbalosti není vyloučeno spoluzaviněním jiných osob, včetně poškozeného. Z uvedeného je možné dovodit i to, že nalézací soud se vypořádal se spoluzaviněním poškozené, které v tomto konkrétním případě je v takovém rozsahu, že ovlivňuje míru trestnosti jednání obžalované. IV. S ohledem na výše uvedené obžalovaná navrhl, aby odvolací soud podané odvolání podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

6. Odvolání proti rozsudku podala i poškozená ■■■■■ ■■■■■ která konstatovala, že soud prvního stupně dovodil, že došlo ke střetu osobního automobilu zn. Alfa Romeo, registrační značky ■■■■■ řízené obžalovanou s poškozenou, která jela po vyznačeném přechodu pro chodce na elektrické koloběžce, v převažující míře toliko zaviněným jednáním poškozené, když míru odpovědnosti za způsobený následek si nese toliko poškozená sama a s uplatněnými nároky na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Se závěry soudu prvního stupně nesouhlasí, neboť podstatnou míru zavinění nese právě obžalovaná. Soud první instance se podrobně zabýval jednáním a zaviněním poškozené k projednávanému skutku, když ve stejném duchu zcela rezignoval k posouzení jednání a míry zavinění u obžalované s přihlédnutím k aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Podle názoru poškozené má zásada *in dubio pro reo* své meze a neznamená, že všechny pochybnosti v hodnocení důkazů musejí být vykládány striktně ve prospěch obžalované, a již vůbec nelze tuto zásadu aplikovat při zcela zjevném nedodržení povinností obžalovanou vyplývajících ze zákona č. 361/2000Sb., konkrétně §4 písm. a), písm. b), § 5 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Z kamerového záznamu dopravní nehody (č.l.27) je patrné, že poškozená stála před přechodem a vyčkala okamžiku, kdy jí vozidlo BMW řízené řidičkou ■■■■■ ■■■■■ dávalo přednost jako chodkyni, kdy poškozená se jako chodce chovala, aby jako chodce vstoupila do prostoru vymezeného dopravní značkou přechod pro chodce, kdy teprve následně po několika odstrcích nohy již na přechodu využila pohonu elektrokoloběžky. Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000Sb. řidič nesmí omezit ani ohrozit chodce, který přechází nebo který zjevně hodlá přecházet, když dle §2 písm. l) téhož zákona nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Z výpovědi obžalované je patrné, že tato nejen věděla o existenci přechodu, ale i zaznamenala, že ve vedlejšímu pruhu nepřehlédnutelně zpomaluje před přechodem vozidlo BMW řízené řidičkou ■■■■■ ■■■■■ které zastavilo několik metrů před tímto přechodem, a sama obžalovaná konstatovala, že neměla pro souběžně projíždějící vozidlo BMW absolutní možnost vidět poškozenou. Již z výše uvedeného je zjevné, že na tento případ a pro tento účel dopadá ustanovení § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000Sb., že řidič je povinen „snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li vozidlo před přechodem pro chodce i řidiči ostatních vozidel jedoucích stejným směrem“. Pokud vozidlo BMW řízené řidičkou ■■■■■ ■■■■■ zastavilo před přechodem, měla dle výše uvedené povinnosti zastavit vozidlo i obžalovaná. Už tato okolnost dostatečně upozornila obžalovanou, že ve směru jízdy obžalované nastala dopravní situace, která vyvolala zastavení vozidla BMW před přechodem, a měla na tuto skutečnost adekvátně reagovat, aby na vymezeném místě přechodu pro chodce nevzniklo žádné nebezpečí. Uvedená povinnost „řidičů ostatních vozidel jedoucích stejným směrem“ v § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000Sb. se váže nejen ke konkrétnímu a shodnému chování řidičů jedoucích stejným směrem, ale váže se k místu „přechodu pro chodce“, nikoli k přítomnosti chodců na přechodu pro chodce. Účel této právní úpravy je evidentní, krom jiného vyžaduje konkrétní chování řidiče/ů před konkrétním místem - přechodem pro chodce, neboť při souběžné jízdě vozidel jedoucích stejným směrem jsou výhledové možnosti řidičů vozidel jedoucích stejným směrem zcela nebo podstatně sníženy tak, jako v projednávané věci. Tuto zásadní povinnost uloženou zákonem obžalovaná zcela ignorovala. Skutečnost, že pouze snížila částečně rychlost svého vozidla z rychlosti překračující povolenou rychlost v obci, nelze považovat za splnění jí výše uvedené povinnosti uložené v § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000Sb., neboť vozidlo měla zastavit, nikoliv snížit jeho rychlost, notabene snížení rychlosti vozidla by mělo být takové povahy, aby umožnilo bezpečně vozidlo zastavit, což se nestalo. Nelze

se již vůbec ztotožnit se závěrem soudu, že do legitimního očekávání obžalované nespádá předvídat další účastníky provozu, kteří by se pohybovali, tedy i poškozená, rychlostí vyšší než rychlostí, kterou se pohybují obvykle chodci. Obžalovaná, nejen jako řidička, zejména pak jako řidička z povolání, musela předpokládat na přechodu i osoby pohybující se vyšší rychlostí než rychlostí běžné chůze člověka. Za chodce je ve smyslu ustanovení §2 písm. j) zákona č. 361/2000Sb. považována krom jiného i osoba pohybující se pomocí motorového invalidního vozíku, když dle § 3 odst. 2 písm. g) zákona č.56/2001 Sb. mohou invalidní vozíky dosahovat rychlosti až 15km/h., tedy rychlosti násobně překračující rychlosti běžné chůze člověka a rychlosti, kterou se mohla pohybovat nebo ani této nedosáhla poškozená. Z rychlosti pohybu poškozené na přechodu pro chodce nelze tedy v žádném případě učinit závěr o tom, že tento pro obžalovanou znamenal náhlu, neočekávanou nebo nepředvídatelnou překážku, kterou by na místě přechodu pro chodce nemohla očekávat, zejména za situace, kdy vozidlo BMW řízené řidičkou ██████████ zastavilo před přechodem. Nejedná se o případ principu omezené důvěry. Výjimkou ze zásady omezené důvěry v dopravě jsou případy, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi (např. na komunikacích nebo v jejich blízkosti se pohybují děti, osoby těžce zdravotně postižené, přestárlé, zjevně volně pobíhající zvířata, blízkost přechodu pro chodce nebo to dále vyplývá z existence instalovaných dopravních značek), viz Nález ÚS ze dne 21.12.2020 II.ÚS 1711/20 (N 234/103 SbNU 386). Poškozená tak má za to, že výše uvedené je v příčinném vztahu mezi porušením povinnosti obžalovanou a přímým následkem vzniku těžké újmy na zdraví poškozené.

7. Poškozená navrhla, aby Krajský soud v Plzni, jako soud odvolací, výrok o náhradě škody, kterým byla podle § 229 odst. 3 trestního řádu s uplatněnými nároky na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních zrušil a nově rozhodl v odsuzujícím rozsudku tak, že se obžalované ukládá povinnost nahradit poškozené v penězích škodu a nemajetkovou újmu, a to škodu vzniklou na ušlém příjmu poškozené za období od ██████████.7.2022 do ██████████.7.2023 ve výši 73.409,32Kč, majetkovou škodu ve výši 8.960Kč, náklady spojené s léčením ve výši 1130,50Kč, nemajetkovou újmu spočívající v bolestném, snížení společenského uplatnění, psychické újme a duševních útrapách ve výši 1.350.000Kč, v celkové výši 1.433.445,82 Kč.
8. Odvolání poškozené ██████████ však muselo být krajským soudem zamítnuto jako odvolání podané osobou neoprávněnou dle § 253 odst. 1 trestního řádu, neboť směřovalo proti výroku o vině, proti kterému v případě zprošťujícího rozsudku odvolání poškozený podat nemůže.
9. Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonitost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovalo podané odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
10. Lze konstatovat, že napadený rozsudek je zčásti nepřezkoumatelný, vznikly tak nejasnosti ohledně skutkových zjištění a okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Vznikly tak pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci je třeba opakovat důkazy, jakož i provádět důkazy další, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně.
11. Krajský soud tedy po přezkoumání rozsudku dospěl k závěru, že tento je vadný ani ne tak z hlediska rozsahu dokazování, třebaže přichází v úvahu i doplnění dokazování, ale především z hlediska právního posouzení věci. Krajský soud se ztotožnil s argumenty, které byly uplatněny v odvolání státní zástupkyně a souhlasí i s propracovanými argumenty v odvolání poškozené, které však muselo být z procesních důvodů zamítnuto. Krajský soud má za to, že již nyní je jednoznačné, že obžalovaná porušila ustanovení § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích č. 361/2000 Sb. o přiměřené rychlosti. Krajský soud si přebral záznam

z bezpečnostních kamer v místě, které zachytily průběh dopravní nehody. Z tohoto záznamu je evidentní, že obžalovaná vůbec nebrzdila a argumentace tím, že překročila povolenou rychlost jen velmi málo, není namístě. Rozhodně nešlo ani o přiměřenou rychlost, neboť se blížila k přechodu pro chodce. Porušení ustanovení § 18 odst. 1 citovaného zákona je naprosto zřejmé. Stejně tak je zřejmé i porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. h) citovaného zákona, dle kterého byla povinna obžalovaná jako řidička snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li vozidlo před přechodem pro chodce i řidiči ostatních vozidel jedoucích stejným směrem, jak správně poukazují v odvoláních jak státní zástupkyně, tak i poškozená. Stejně tak bylo porušeno i ustanovení § 4 písm. a), b) citovaného zákona, tedy obecné povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, tedy chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Z kamerových záznamů je zřejmé, že obžalovaná musela vidět vozidla, tedy bílé vozidlo značky BMW a další vozidlo za ním jedoucí, že výrazně zpomalují rychlost. Viděla dobře, že je tam i přechod pro chodce, prvním impulsem pro řidiče jedoucí v pruhu jako obžalovaná by bylo snížení rychlosti či úplné zastavení před přechodem pro chodce, protože musela předpokládat, že se na přechodu může někdo pohybovat. Krajský soud se navíc domnívá, že by se soud měl zabývat i tím, že bylo porušeno i ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Ze způsobu jízdy obžalované a pohybu jejího vozidla je zřejmé, že se dostatečně nevěnovala řízení a situaci na vozovce a na vzniklou situaci nereagovala. Neobstojí tak tvrzení obžalované, že zachování určité míry opatrnosti z její strany bylo dodrženo, ze strany poškozené nikoli.

12. Okresní soud by také měl vyhodnotit v daném místě a čase provoz v protisměru, aby bylo úplně jisté, že vozidlo BMW zastavilo jen z důvodů pohybu na přechodu, nikoliv snad proto, že jeho řidička měla v úmyslu odbočovat a dávala přednost protijedoucímu vozidlu. Na kamerových záznamech založených ve spise není takový pohyb v protisměru patrný, je zaznamenáno pouze vozidlo stojící vpravo v křižovatce při pohledu směrem k příjíždějícímu vozidlu obžalované. Okresní soud by si tedy měl přehrát kamerový záznam, případně vyslechnout jako svědkyni řidičku vozidla BMW [REDACTED] [REDACTED] případně i obžalovanou, a to právě k tomu, zda příjíždělo v protisměru nějaké vozidlo či nikoli. Pokud bude zjištěno, že nic v protisměru nejelo, pak nejen že by bylo možno v jednání obžalované shledat nejméně naplnění skutkové podstaty přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, ale v případě potvrzení a prokázání skutečnosti, že v protisměru nejelo žádné další vozidlo a obě vozidla, vozidlo BMW a další vozidlo jedoucí za ním, zpomalovala a brzdila jen z důvodu pohybu na přechodu pro chodce, by bylo možno shledat kvalifikaci takového jednání i dle § 147 odst. 2 trestního zákoníku, neboť by přicházelo v úvahu posoudit jednání obžalované i jako porušení důležité povinnosti. Samozřejmě je zde dáno i spoluzavinění ze strany poškozené, ale rozhodně ho nelze shledat v naznačeném rozsahu zhruba 50 %. Státní zástupce podal obžalobu pro jednání kvalifikované dle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, kdy shledal poloviční spoluzavinění poškozené. Dle názoru krajského soudu se však poškozená na předmětné dopravní nehodě nepodílela v polovičním rozsahu, proto by bylo namístě i zvažovat posouzení jednání obžalované dle druhého odstavce § 147 trestního zákoníku. Dle názoru krajského soudu by bylo možno shledat spoluvinu řádově ve výši cca 30 %. Okresní soud však musí především vyřešit, jak bylo již konstatováno, zda v protisměru nejelo další vozidlo a obžalovaná to mohla vidět. Pokud tedy mohla vidět, že vozidla jedoucí v souběžném pruhu zastavovala a brzdila pouze z důvodu pohybu na přechodu pro chodce, pak je třeba zvažovat i právní kvalifikaci jednání obžalované dle odstavce druhého § 147 trestního zákoníku. Spoluzavinění na vzniku dopravní nehody nelze směšovat či zaměňovat se spoluzaviněním na následku. Je nutné se zabývat příčinnou souvislostí jednání obžalované ve vztahu k jízdě poškozené po chodníku a přechodu pro chodce.

13. Krajský soud tedy k odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih postupem podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu. Ten si bude muset vyřešit pohyb vozidel těsně před dopravní nehodou a z kamerových záznamů vyhodnotit, zda nejelo v protisměru nějaké vozidlo, kterému by vozidlo ve vedlejšímu pruhu zn. BMW muselo dávat při odbočení přednost či nikoliv a zda tedy si měla obžalovaná vyhodnotit, že vozidlo BMW zastavuje právě z důvodu přechodu pro chodce. Pokud vozidlo BMW reagovalo pouze na poškozenou, která s koloběžkou zastavila u hranice přechodu pro chodce a čekala, zda jí příjezdící vozidla dají přednost či nikoliv, měla povinnost reagovat na ni i obžalovaná. Poškozená do vozovky po přechodu pro chodce vjela až ve chvíli, kdy měla jistotu v tom, že ji vozidlo, respektive řidička vozidla BMW viděla, snížila rychlost až do zastavení a dala jí na přechodu přednost. Poté se s koloběžkou rozjela. Lze konstatovat, že se po přechodu pohybovala na koloběžce, tedy rychlostí vyšší, než je rychlost běžného chodce. To však nemůže zbavit obžalovanou odpovědnosti, neboť po přechodu pro chodce se může pohybovat i např. osoba na invalidním vozíku s elektrickým pohonem a zejména se tam mohou pohybovat děti, ať již přebíhat nebo se pohybovat např. na kolečkových bruslích apod. Z hlediska úplnosti dokazování pak bude účelné též ověřit u příslušné pojišťovny jaké finanční vyrovnání vůči poškozené bylo již učiněno.
14. Teprve na podkladě doplněného dokazování bude možné ve věci vydat nové rozhodnutí. V jeho odůvodnění pak okresní soud uvede, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů a zejména též jak se vypořádal s argumenty v podaných odvoláních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 12. října 2023

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková v. r.